

[Tørnæs]

se forhold afklares, således at der skabes det fornødne grundlag for at sikre den fremtidige arbejdsro.

Det er efter venstres opfattelse meget vigtigt, at det regeringssamarbejde, der blev indledt med dannelsen af firkløverregeringen, kan udvikle sig til mere end blot en økonomisk oprydning. Mange har allerede vist, at de er inderlig trætte af de seneste årtiers alt for stærke socialistiske dominans. Det er derfor vigtigt, at det lykkes at ændre grundlæggende samfundsmekanismer i en mere liberal retning for også derigennem at skabe udviklingsmuligheder for den enkelte, således at ideer og initiativer ikke kvæles i bureaukrati, men får mulighed for at omsættes i konkret handling – alt sammen forhold, der vil være med til at skabe forbedret samfundøkonomi, men så sandelig også i høj grad forhold, der er forudsætninger for en bedre og en trykkelig tilværelse for det enkelte menneske.

Det ville være ønskværdigt, om den politik, der her er lagt op til, kunne samle et bredt flertal i folketinget. Seks partier, de seks ikke-socialistiske partier, har allerede vist, at de er i stand til at føre politik uden socialdemokratiets medvirken. Det er der grund til at respektere og takke især det radikale venstre og fremskridtspartiet for.

Skulle socialdemokratiet vælge en lige så passiv holdning i det folketingsår, vi nu har indledt – og det kan der være nogle ting der tyder på, i betragtning af den socialdemokratiske ordførers indlæg og i særdeleshed det dagsordensforslag, som lige er blevet fremsat; det tyder ikke meget på, at man fra socialdemokratiets side har ændret holdning – skulle socialdemokratiet holde fast ved sin negative holdning til samarbejdet i det år, som nu er indledt, så er der ingen tvivl om, at et stort flertal i befolkningen forventer, at de seks ikke-socialistiske partier er parate til at videreføre den politik, de har begyndt, og dermed vise, at det ikke-socialistiske flertal i folketinget er i stand til at gennemføre den økonomiske genrejsning.

Vi vil ikke administrere en økonomisk nedtur, vi vil forberede ny økonomisk vækst.

Gert Petersen (SF):

Jeg vil i hvert fald i denne omgang lade de udenrigspolitiske og internationale betragtninger i statsministerens åbningstale lig-

ge. Jeg er enig i, som det blev sagt tidligere, at der er en række betragtninger, som vi kan tilslutte os: kritikken af invasionen i Afghanistan, nedskydningen af det sydkoreanske fly, kritikken af situationen i Polen. Men det er en påfaldende ensidighed, der præger den kritik, regeringen kommer med. Ikke et ord om USAs intervention i Latinamerika, ikke et ord om Israels aggression, ikke et ord om vestmagternes indblanding i situationen i Mellemøsten osv. osv. Men det må vi alt sammen vende tilbage til.

På ét punkt har jeg dog en enkelt bemærkning endnu at gøre om udenrigspolitikken. Statsministeren lader åbenbart sit vid spille, når han erklærer, at regeringens politik i raketspørgsmålet bl. a. er baseret på dagsordenen af 26. maj. Det har vi sandelig ikke mærket meget til. Regeringens forhold til den dagsorden har stort set været at modarbejde den. Men det kommer vi alt sammen tilbage til i den debat, som vi senere på måneden skal have om raketspørgsmålet.

Bortset fra denne ene vittighed er det – og ikke med urette – blevet sagt om statsministerens åbningstale, at den var lang og kedelig. Det har sine grunde. Længden var nødvendig, fordi budskabet skulle pakkes godt ind, så det først og fremmest kunne forstås af dem, det er adresseret til, nemlig de rige og de mægtige i dette land, og så skulle de andre dysses i søvn langs ad vejen. Kedsommeligheden hænger også sammen med det forhold. Sagen er, at et i virkeligheden særdeles dramatisk budskab skulle fremlægges på en sådan måde, at det ikke går op for dem, der skal være statister i dramaet, at det er et drama, de skal spille med i, og at de skal være statister i det. De mange dårligt stillede i vort samfund, de fattige i vort samfund – og dem er der efterhånden flere og flere af – skal helst ikke opdage, at statsmagten ledet af den nuværende regering og det nuværende flertal er i færd med en omfattende og dramatisk operation, en slags omvendt Robin Hood-skuespil, som går ud på at overføre midler fra de fattige til de rige, på at nedbryde solidariteten i samfundet og på at knæsette princippet om, at enhver skal være sin egen lykkes smed. Så må fanden tage de mange, der ikke er i stand til at smede ordentligt.

Men sammenstykker man elementerne i statsministerens åbningstale og ser bort fra